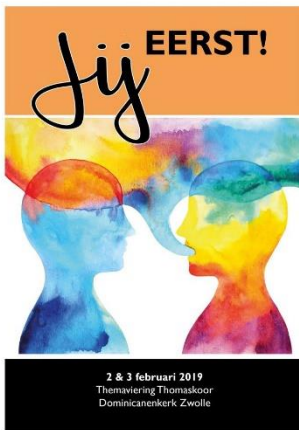

THEMAVIERING THOMASKOOR

Jij eerst !

DATUM	2 & 3 februari 2019
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	Hans Adreus
EVANGELIE	Matteus 7, 6 – 13

Eerste lezing Hans Adreus

Je bent zo
mooi
anders
dan ik,

natuurlijk
niet meer of
minder
maar
zo mooi
anders,

ik zou je
nooit
anders dan
anders willen.

OVERWEGING

‘Vraag en er zal je gegeven worden’, hoorden we Jezus zeggen. ‘Klop en er zal voor je worden opengedaan’. Want God is als een vader voor zijn kinderen en als je je tot Hem richt zal hij goede gaven schenken aan wie daar om vragen. We zijn geneigd dit gedeelte van de Bergrede te koppelen aan het gebed. Bid, richt je ziel tot de liefdevolle God want wie vraagt ontvangt, zoek en je zult vinden en de Eeuwige zal je niet beschamen.

Ik vind het mooi dat Jezus zijn luisteraars vertrouwen in God wil geven, dat herken ik – dat doe ik zelf ook graag met mijn luisteraars (!) - maar het lijkt een al te eenvoudige voorstelling van zaken; vraag, en je zult ontvangen.

Maar u begrijpt, we hebben deze lezing vandaag niet voor niets gekozen.

Ons thema heeft te maken met relaties.

“Jij eerst!”, staat er op de voorkant van uw boekje.

En in dat licht willen we ook de lezing interpreteren.

In de eerste zin die Jezus hier spreekt zegt hij: “Geef wat heilig is niet aan de honden”,

“Gooi je parels niet voor de zwijnen”. Wat is ons heilig? Hoe zien onze parels er uit?

In gesprek met leden van het Thomaskoor gaven ze aan dat het meest wezenlijke toch altijd te maken heeft met de mensen om je heen. Met de zorgen om een zieke zus, met erkenning van anderen voor je idealen, met zielsverbondenheid met anderen, met je liefde voor je partner, je kinderen, je kleinkinderen. Dát is ons heilig! Dat zijn onze eerste en laatste parels aan het snoer van ons leven. En ja, zij hebben zielsveel met God te maken....

‘Vraag en er zal je gegeven worden’. Wat betekent dat als we mogen geloven dat Jezus die parels in verband brengt met het goede dat God ons wil schenken?

“Jij eerst”, dat is voor meerdere uitleg vatbaar. Die jij, dat ben jij, dat bent u, maar is ook de ander; de lieve vriend, de gehate vijand, de vertrapte vreemdeling. En in die omvattende hoedanigheid is die Jij ook onze barmhartige God. Jij eerst, jij voorop.

Behandel anderen zoals je zelf zou willen dat ze je behandelen.

‘Vraag en je zult ontvangen’, hoorden we. In de thematiek van vandaag betekent dat dus niet alleen: bid en leg God al je noden voor. Het betekent ook: vraag aan je naaste.... en je zult ontvangen. Klop waar je iemand thuis vermoed.

Vragen stellen is nog niet zo makkelijk. *“Hoe is het met je...?”*

Deze vraag kan oprecht en echt geïnteresseerd zijn. Tegelijkertijd kan het ook een trucje zijn om het gesprek te openen en luisteren we niet eens naar het echte antwoord. We moeten dus met betere vragen op de proppen komen. Want vragen geven je informatie maar verstevigen ondertussen ook je relatie. Uit geïnteresseerde vragen komen de mooiste gesprekken. En uit de mooiste gesprekken komen de beste vriendschappen. Vráág en er zal je gegeven worden.

Vragen stellen aan elkaar, betekent ook luisteren. Zeker ook omdat we allemaal zo verschillend zijn.

“Je bent zo mooi anders”, schreef Hans Andreus.

Sommigen van ons zijn geneigd graag en veel over zichzelf te willen vertellen, anderen zijn meer gesloten en van nature meer geneigd tot luisteren. Hoe zou het zijn om die voorkeurspositie te verlaten? Wat zou er dan gebeuren?

Het gaat er om om in evenwicht elkaar bezielt nabij te zijn, de ander tevoorschijn te luisteren....

Maar hoe doe je dat?

Eigenlijk zijn er twee kanten van de medaille:

Eenzijds zijn dan goede vragen nodig; oprechte vragen, oprechte interesse, belangstelling voor de ander die dieper gaat dan het alledaagse. Eerst jij! En daarbij ook de rust om open te horen wat de ander te vertellen heeft. Zonder oordeel, zonder invullen, volop tijd en ruimte nemen voor de ander.

De Dalai Lama zegt daarover:

*‘Als je praat herhaal je eigenlijk alleen dat wat je al weet
maar als je luistert zou je zo maar iets nieuws kunnen leren’.*

Dat is de kant van het luisteren.

Anderzijds, is de andere kant van de medaille dat er bij beiden ook bereidheid nodig is om je vrijuit uit te spreken naar elkaar, je ziel te openen. Om geen wachter voor je hart te zetten maar te delen; dit ben ik, dit zijn mijn lege handen, mijn angsten, mijn dromen, zó klopt mijn hart vol hoop.

En soms gebeurt het dan dat die twee kanten van de medaille samenvallen, dat je elkaar werkelijk verstaat. Dan kom je onvermoede diepte op het spoor: een dragende kracht, een vindplaats van openbaring. Een constatering van ja, ik ben anders, dan jij en samen zijn we meer dan twee. Soulmates, zielsverwanten.

Ik denk dat Jezus in het stuk van de Bergrede dat we hoorden zojuist, iets van die verwondering wilde laten zien. Iets van die tere en kwetsbare manier van leven waarbij geven en ontvangen één zijn, waarbij spreken en luisteren samenvloeien en mensen ópleven van momenten van zielsverbondenheid.

De Bergrede is lang geleden geschreven en daaruit blijkt dat niet alleen in onze tijd de behoefte aan echt contact groot is. Je verbonden willen voelen met anderen is iets van alle tijden en alle culturen.

Het is een diep existentieel verlangen, een grote honger naar vertrouwelijkheid, naar saamhorigheid, naar intimiteit.

Als kind treden we de wereld nog onbevungen tegemoet, met oervertrouwen als een warme aanjager in het hart. In de kinderwereld kan alles en iedereen een vriend zijn; de teddybeer, de buurvrouw, de wind, een lieveheersbeestje, een jongen op straat die toevallig een voetbal heeft.

Maar die openheid die verdwijnt naarmate we ouder worden. Ons verlangen naar contact echter blijft.

Hoe groot dat verlangen ook is, gek genoeg zit er ook in alle volwassenen een bepaalde ontoegankelijkheid. Die vreemdheid, die gereserveerdheid van onze medemensen is lastig. En onze gereserveerdheid is dat natuurlijk weer voor anderen! Zo zitten we met elkaar in de stroefheid.

Maar wel met allemaal hetzelfde verlangen naar verbondenheid, naar Liefde. Om daarmee de gevoelens van vervreemding en eenzaamheid tegen te gaan.

Het levensverhaal van Jezus is een verhaal van passie en van overgave, van lijden aan de liefde.

Hij durfde te leven, Hij stelde zich kwetsbaar op. Hij luisterde naar mensen, Hij sprak over wat hem bezielde; "Jij eerst", was ook zijn levensmotto. En daarmee liet Hij mensen tevoorschijn komen, bracht Hij Gods liefde en daarmee zichzelf aan het licht. Ook wij dromen daarvan. En ik ben er van overtuigd dat ook wij dat kunnen.

Laten we contact houden zeggen we wel eens. Laten we het niet alleen zeggen, laten we het ook doen; wezenlijk contact maken. Laten we onze ziel blootleggen aan elkaar en de ander tevoorschijn luisteren....